

pondet affirmative. Qui a necessariis abstinent interrogationibus, ut plures excipiant Confessiones, ii, nostro quidem iudicio, haud bene agunt. Siquidem satius esset paucis eum fructu operam dare, quam plures festinanter, et cum periculo tum proprio tum alieno audire. Neque putandum omnes de omnibus, semperque interrogandos; sed pro conditionibus diversis, et cum quis ignotus aut novus ad confessorem accedat.

(113. Diaconi olim excipiebant exomologesim cæremonialem et conciliabant pœnitentes in foro externo; numquam vero exomologesim sacramentalem et in foro interno. Nec alio in sensu, teste Morino in Recognitione operis sui in pœnitentia, intelligenda sunt facta historica de absolutione a diaconis et laicis data. Relate vero ad Abbatissas idem dicendum est. Iis enim numquam permissum fuit confessiones sacramentales audire. Vide Chardon, *Hist. du Sacrament de la pénit.*

(114. In Tridentino sess. XIV, cap. VII, invalida declaratur absolutio quam sacerdos in eum profert in quem ordinariam aut subdelegatam non habet jurisdictionem: hoc est irrita et nullius est momenti absolutio sacerdotis, qui jurisdictione ecclesiastica, non qui divina, caret. Porro si jurisdictio penderet a jure divino (uti A., Nov. Add. n. 103, docet) etiam quoad ejus exercitium, quomodo a Romanis Pontificibus iis auferri posset? Nonne Benedictus XIV, in Constit. cujus initium: *Sacramentum pœnitentiæ* Confessario ademit facultatem omnem absolvendi complicem in peccato turpi? Potestas ergo jurisdictionis a dominio in subditos pendet; subditi autem per Episcopum assignantur; et per consequens potestatis exercitium immediate ab Episcopo habetur. Potestas quidem a Deo immediate habetur, minime vero ejusdem exercitium. Addatur et illud, sententiam quam hic vult adstruere præfatus A. communi Theologorum sententiæ contrariam esse.

ARTICULUS II.

EX EDITIONE BARBIELLINIANA.

De facultate regularium absolvendi sæculares a censuris et casibus apostolicæ sedis reservatis.

(1. Cum verb. *Absolvere, Absolutio*, art. 1, num. 44 et seqq., tom. 1 hujus Bibliothecæ, col. 56, relata non fuerint Decreta Sacræ Congregationis, de quibus referendis Typographum monueramus, nostræque Additiones ad eosdem numeros omissæ præterea fuerint, quæstionem de facultate Regularium absolvendi Sæculares a Censuris et Casibus Apostolicæ Sedi reservatis hic retractare cogimur.

(2. Natalis Alexander Theologiæ Dogmaticæ et Moralis lib. II, De Sacramento Pœnitentiæ, art. X, hanc num. XXVII, regulam statuit: « Confessarii Regulares ab Episcopo approbati, absolvere non possunt a Casibus Summo Pontifici, aut ipsi Episcopo reservatis, nisi specialem ab ipsis acceperint potestatem: nullaque illis Privilegia quoad hoc suffragantur: » « Hanc enim illis potestatem jam dudum ademit Clemens V, in Concilio Viennensi (Clement. *Dudum*, tit. de sepulturis), declarans, se Regularibus ad Pœnitenti-

tiæ Sacramentum administrandum deputatis potestatem non impendere ampliorem, quam in eo Curatis, vel Parochialibus Sacerdotibus est a Jure concessa. Et alibi (Clement. *Religioso*, tit. de Privilegiis, et Privilegiatorum excessibus) Regularibus vetat sub interminatione maledictionis æternæ, « ne in casibus Sedi apostolicæ, aut locorum Ordinariis reservatis quemquam absolvere præsumant. » Summi etiam Pontifices Clemens VIII, Paulus V, Urbanus VIII, et Innocentius X, (vide apud Barbosam p. 3 de offic. et potest. Episc., allegat. 3.) declararunt: Absolutionem a Casibus Sedi Apostolicæ, aut Ordinariis locorum reservatis illicitam esse Regularibus pariter, et Sæcularibus Sacerdotibus, nulla illis ad hoc suffragari privilegia: absolutiones, si quas ab his casibus sine speciali facultate concesserint, nullas, et irritas esse: ab his absolventes, « Excommunicationis, privationis officiorum, et dignitatum, aut Beneficiorum, inhabilitatis item audiendi Confessiones, et ad quæcumque officia, Prælaturas, Beneficia in posterum obtinenda, pœnas ipso facto absque ulla alia declaratione, incursum; super quibus a nemine, nisi a Romano Pontifice habilitatio, dispensatio, aut absolutio possit impertiri. » Alexander VII has propositiones damnavit. « Mendicantes possunt absolvere a Casibus Episcopis reservatis, » non obtenta ad id Episcoporum facultate. Et « Regulares possunt in foro conscientiæ uti privilegiis suis, quæ sunt expresse revocata per Concilium Tridentinum. »

(3. Verum a Clemente V. Regularibus adeptam facultatem absolvendi a Censuris et Casibus Apostolicæ Sedi reservatis, qua ex Romanorum Pontificum privilegiis potiebantur, falsum est. Neque hoc ex Clementina *Dudum* lib. III Clementinar. tit. VII, de sepulturis cap. II, vel ex Clementina *Religiosi* lib. V, tit. VII, De privilegiis et excessibus privilegiatorum cap. 1, constat, ut Natalis Alexander arbitratur. Etenim cap. *Dudum* de casibus Ordinariis locorum, non S. Sedi reservatis Clemens V loquitur, ubi se non intendere ampliorem concessionem suam facultatem Religiosis taliter deputatis, quam Curatis, et Sacerdotibus Parochialibus impendere profitetur. Sic enim habet: « Si... iidem prælati præfatis fratribus ad confessiones (ut præmittitur) audiendas electis, hujusmodi exhibere licentiam recusarent: nos ex nunc ipsis, ut confessiones sibi confiteri volentium libere liciteque audire valeant, et eisdem pœnitentias imponere salutes, atque eisdem beneficium absolutionis impertiri, gratiose concedimus, de plenitudine Apostolicæ potestatis. Per hujusmodi autem concessionem nequaquam intendimus personis, seu fratribus ipsis ad id taliter deputatis, potestatem in hoc impendere ampliorem, quam in eo Curatis, vel parochialibus Sacerdotibus est a Jure concessa: nisi forsitan eis Ecclesiarum prælati uberiorem in hac parte gratiam specialiter ducerent faciendam. » Itaque Glossa ad verb. *Concessa* inquit: « Hoc intendit quod in casibus Episcopis

reservatis non possunt absolvere. » Et ad verb. *Prælati*: « Episcopi et Superiores: unde videmus, quod hodie aliquibus ex illis concedunt casus reservatos. »

(4. Caput autem *Religiosi* excommunicationis Apostolicæ Sedi reservatæ sententiam ipso facto incurramdam fert in Religiosos qui excommunicatos a canone, præterquam in casibus a Jure expressis, vel per privilegia Sedis Apostolicæ concessis iisdem, absolvere præsumperint. « Religiosis, ait, qui Clericis aut Laicis Sacramentum Unionis extremæ, vel Eucharistiæ ministrare, matrimonium solemnizare, non habita super his parochialis presbyteri licentia speciali, aut qui excommunicatos a canone, præterquam in casibus Jure expressis, vel privilegiis Sedis Apostolicæ concessis iisdem, vel a sententiis per statuta provincialia aut synodalia promulgatis, seu (ut verbis eorum utamur) a pœna et culpa absolvere quemquam præsumperint, excommunicationis incurram sententiam ipso facto per Sedem Apostolicam dumtaxat absolvendi, quos etiam locorum Ordinarii (postquam de hoc eis constiterit) excommunicatos faciant publice nunciari, donec de absolutione ipsorum eis fuerit facta fides, nullo Religiosis eisdem super hoc exemptionis, vel alio privilegio suffragante. » Ex quibus perspicue efficitur, Privilegia a casibus quibusdam Apostolicæ Sedi reservatis absolvendi Religiosis a Rom. Pontificibus concessa, a Clemente V adempta iisdem non fuisse, sed rata omnino habita. Quare Glossa ad verbum *Concessis*: « Habent, inquit, multi Religiosi privilegium ab Apostolica Sede super absolutionibus diversorum casuum. »

(5. Neque ex Decretis Sacræ Congregationis, ad quæ Natalis Alexander provocat, efficitur generatim ubique collata Regularibus absolvendi a censuris, et casibus Apostolicæ Sedi reservatis privilegia, fuisse sublata, ut ex eorumdem Decretorum lectione liquet. Nam Decretum primum Clementis VIII auctoritate editum est hujusmodi: « Decretum super absolutione a casibus reservatis. (6. Sacra congregatio S. R. E. Card. negotiis, et consultationibus Episcoporum, et Regularium præposita, justis, et gravibus causis id exigentibus, ac de SS. D. N. Clementis Papæ VIII speciali mandato, vivæ vocis oraculo desuper habito, Sacerdotibus omnibus tam sæcularibus quam regularibus per universam Italiam, extra Urbem degentibus, ad Confessiones audiendas probatis quorumvis Ordinum etiam Mendicantium, Militiarum, aut Congregationum, etiam Societatis Jesu, et generaliter quarumcumque aliarum, quovis nomine nuncupentur, jubet, et præcipit, ne quis eorum sub prætextu privilegiorum, indulgentiarum, et facultatum generaliter, vel specificè scripto, aut vivæ vocis oraculo, vel per communicationem a Sede Apostolica, vel ejus auctoritate eorum Ordinibus, Congregationibus, Collegiis, vel societatibus, aut Archiconfraternitatibus sæcularium, aut singularibus personis, seu alias quomodocumque sub quibusvis tenoribus, formis, et

c.ausulis, etiam derogatoriarum derogatoriis, ad cujusvis, etiam Imperatoris, Regum, aut aliorum Principum instantiam concessarum, seu confirmatarum, alicui cujusvis status, gradus, et conditionis, aut dignitatis tam ecclesiasticæ quam sæcularis, etiam Regiæ, vel Imperialis, ab ullo ex casibus clare, vel dubie, in Bulla in die Cœnæ Domini legi solita contentis, vel alias quomodocumque Sedi Apostolicæ reservatis, aut in futurum per Sanctitatem Suam, ejusque Successores pro tempore, in eadem Bulla, vel aliter reservandis, nec etiam a casibus quos Ordinarii locorum hactenus reservarunt, vel in posterum sibi reservabunt, nullo casu, etiam necessitatis, vel impedimenti, nisi in mortis articulo, seu cum nova, et speciali Sanctitatis Suae, aut Successorum suorum, vel Ordinariorum quoad casus ab ipsis tantum reservatos, respective impetrata in scriptis licentia, Ordinariis locorum exhibenda, absolutionis beneficium de cætero impendere audeat, vel præsumat: sed cum opus fuerit, pœnitentes ad Superiores, legitimosque Judices suos accedere consulat, sub pœna contrafacientibus tam regularibus, excommunicationis, privationis officiorum, aut beneficiorum, inhabilitatis item audiendi Confessiones, et ad quæcumque officia, prælaturas, beneficia in posterum obtinenda, ipso facto, absque ulla alia declaratione, incurramdam, super quibus a nemine, nisi a Romano Pontifice, habilitatio, dispensatio, aut absolutio, præterquam in mortis articulo, possit impertiri, Sanctitas enim Sua, quatenus opus sit, facultates, et concessionem ipsas in hac parte uti cassas, et irritas haberi de certo voluit, et vult, non obstantibus quibuscumque.

« Præterea noverint pœnitentes, absolutionem, si quam obtinebunt contra hujusmodi prohibitionem, esse nullam, nulliusque roboris et momenti. Et ne locorum Ordinarii, quibus Jus hoc reservandorum casuum competit, plurium, quam opus sit, reservatione subditis aut Confessariis in animarum salute procuranda cooperantibus sint onerosi, monentur omnes, ut paucos, eosque tantum, quos ad Christianam disciplinam retinendam, animarumque sibi creditarum salutem pro cujusvis Diœcesis statu et qualitate necessario reservandos esse judicaverint, reservent. In quorum fidem, etc. Datum Romæ die 9 mensis Januarii 1601.

« Alex. Card. Florent.

« Hieronymus Agucchius Secretarius. »

(7. Alterum quod inscribitur, *Declaratio Decreti, quo prohibetur absolutio a casibus reservatis*, sic habet:

« Editum fuit alias a Sacra Congregatione S. R. E. Cardinalium, negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium præposita, Decretum super absolutione a casibus reservatis ejus, qui sequitur, tenoris: Sacra Congregatio, etc., justis et gravibus causis, etc., sub datum Romæ 9 Januar. 1601, ut supra. Cum autem dubia quædam, ac difficultates circa ejusdem Decreti interpretationem

et observationem emersissent, eadem Congregatio, ne ullus deinceps obscuritati, scrupulo, ambiguitate locus relinquatur, et ut clarius appareat, in quibus casibus, vigore ejusdem Decreti reservatis, intelligatur prohibita absolutio, speciali mandato ejusdem SS. D. N. Clementis papæ VIII, similiter vivæ vocis oraculo super eâ re habito, ipsum Decretum ita moderatur, ac declarat: videlicet, sub ejusdem prohibitione illos tantum in posterum comprehendi casus, qui in Bulla Cœnæ Domini legi consueta, continentur. Ac præterea violationis immunitatis ecclesiasticæ in terminis Constitutionis felicis recordationis Gregorii XIII, quæ incipit: *Cum alias nonnulli*: Violationis clausuræ Monialium ad malum finem: Provocantium, et pugnantium in duello juxta Decretum Sacri Concilii Tridentini, et Constitutionem felicis recordationis Gregorii XIII, incipientem: *Ad tollendum*: Injicientium violentas manus in Clericos, juxta canonem: *Si quis suadent*. et cap. 17. qu. 4. ac juris dispositionem. Simoniam realis scienter contractæ, atque etiam confidentiæ beneficialis. Item omnes casus, quos Ordinarii locorum sibi reservarunt, vel in posterum reservabunt. In quibus omnibus jam enumeratis casibus dumtaxat, et sublata etiam pœna inhabilitatis audiendi Confessiones, eadem Sacra Congregatio vult et mandat, dictum Decretum in sua firmitate, et pristino robore permanere; et præterea declarat eos quidem Sacerdotes tam sæculares quam regulares, qui aliquo ex privilegiis, indultis, et facultatibus in supradicto Decreto expressis, suffulti fuerint, posse juxta eorum privilegia, indulta, et facultates usu ante dictum Decretum receptas, et quæ sub aliis revocationibus non comprehenduntur, tantum, et non alias absolvere a casibus in præsentî declaratione non comprehensis; aliis vero Sacerdotibus hujusmodi privilegia non habentibus, nihil de novo concedi. Sed ne locorum Ordinarii, ad quos casuum reservatio spectat, ea in re modum excedant, eadem Sacra Congregatio illos rursus magnopere admonendos censet, ut non passim, sed cum id videbitur communi bono expedire, atrociorum tantum, et graviorum criminum absolutionem sibi reservent, quorum reservatio ad Christianam disciplinam retinendam conferat, in ædificationem, non autem in destructionem cedat, ne alioquin Sacramenti Pœnitentiæ Ministrorum coarctata potestate, sanctæ Matris Ecclesiæ piæ menti contrarius effectus subsequatur. Prohibet etiam ne sibi superflue reservent casus in Bulla die Cœnæ Domini legi consueta contentos, neque alios Sedi Apostolicæ specialiter reservatos. Facultatem vero, et licentiam absolventi a casibus reservatis, quam in scriptis tantum concedi permittebatur, etiam sola viva voce concedi posse declarat. Cæterum ne quis Sacerdotum sæcularium aut regularium, sub prætextu quod per primo dictum Decretum non fuerit sufficienter eorum specialibus privilegiis derogatum, eidem Decreto, sic ut præfertur declarato, contravenire audeat, Sanctitas Sua

Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis omnibus in favorem quorumcumque Ordinum, seu Institutum Regularium, aut Sacerdotum tam Sæcularium, quam Regularium editis, necnon eorundem Ordinum, seu Institutum, ac etiam Ecclesiarum et Monasteriorum, et aliorum Sæcularium vel Regularium locorum quorumcumque, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis, etiam Mari Magno, seu Bulla aurea, aut alias nuncupatis, eidem Ordinibus, seu Institutis, ac etiam Ecclesiis, et Monasteriis, et Sæcularibus, aut Regularibus locis, aut personis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, necnon irritantibus, et aliis Decretis, etiam motu proprio, et ex certa Scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, aut alias quomodolibet, etiam per viam communicationis, seu extensionis, concessis, ac etiam iteratis vicibus approbatis, et innovatis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus, et formis, specialis specifica expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales, idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma servanda esset, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita, observata forent, præsentibus pro expressis habens, quoad ea quæ præsentibus adversantur, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogat, contrariis quibuscumque non obstantibus. Romæ die 26 Novembris 1602.

« Alex. Card. Floren. Episcopus Præcst. »

« Hieronymus Agucchius Secret. »

(8. In Decreto ejusdem Sacræ Congregationis de Pauli PP. V. mandato edito confirmatur Decretum, et Declaratio mox allata Decreti Clementis VIII, jussu publicati. En ipsa Decreti verba:

« Quoniam Sacra Congregatio Cardinalium negotiis Episcoporum, ac Regularium præpositorum nuper accepit, quamplures regulares tantum facultatis, seu privilegii ab Apostolica Sede sibi concessum profiteri, ut etiam a casibus locorum Ordinariis in eorum Diocesis reservatis, absque alia ipsorum Ordinariorum licentia pœnitentes absolvere minime dubitent, nonnullosque alios in Decreto prohibitionis absolutionis a casibus Sedi Apostolicæ, vel locorum Ordinariis reservatis die 9 Januarii 1601, felicis recordationis Clementis Papæ VIII, jussu edito, necnon in Declaratione illius, eodem Clemente Pontifice jubente die 26 Novembris 1602, promulgata, excommunicationes Sedi, vel Ordinariis prædictis reservatas, minime comprehensas asserere, unde fit ut metus quo homines a peccando coercentur absolutionis facilitate exolescat; ideo Sacra eadem Congregatio, de SS. D. N. Pauli Papæ V. speciali

mandato, vivæ vocis oraculo desuper habito, decretum hujusmodi illiusque declarationem, necnon censuras, et pœnas in eis contenta omnia confirmanda, atque innovanda operæ pretium duxit, propt per præsentis confirmat, atque innovat, ab omnibusque Sacerdotibus, tam sæcularibus quam regularibus, quorumvis Ordinum, etiam Mendicantium, Militiarum, Congr. aut cujusvis alterius instituti, etiam necessario exprimendi, quovis nomine nuncupetur, inviolabiliter observari; ac insuper, ut nulli ex Sacerdotibus prædictis, quibuscumque privilegiis, indultis, et facultatibus suffulti, ab excommunicationibus, vel a casibus eidem Ordinariis, vel Sedi Apostolicæ reservatis, tam ad forum contentiosum eorumdem Ordinariorum deductis, quam non deductis, præterquam in mortis articulo absolvere audeant, vel præsumant, sub eidem censuris, et pœnis, eo ipso, et absque alia declaratione, incurrendis, mandat, ac præcipit. Non obstantibus omnibus, quæ idem Clemens VIII in Decreto et Declaratione hujusmodi voluit non obstare. Datum Romæ 7 Januarii anni 1617.

« Antonius Card. Saulius. »

« V. Theatinus Secret. »

(9. Neque vero alicui negotium facessere possunt extrema producti Decreti verba. Item quo sensu accipienda sint, eadem Sacra Congregatio in Declaratione, quam sub Urbano VIII publicavit, exposuit. Quæ quidem Declaratio ab Auctore nostro affertur verb. *Prælatum Regularis*.

(10. Eodemque pertinet Epistola ejusdem Sac. Congregationis ad Archiepiscopum Neapolitanum data sub Innocentio X, quam referunt Pasqualigus in Observationibus ad Opus Laureti de Franchis, cui titulus: *Controversiæ inter Episcopos et Regulares*, num. 1461, et Passerinus de Statibus hominum quæst. CLXXXVII. n. 379. Et noster Ferraris loc. cit.

(11. In Epistola vero sub Clemente VIII, missa ad Archiepiscopum Neapolitanum, quam Barbosa de Officio et Potestate Episcopi parte III, allegat. L, n. 188, refert, ac etiam Passerinus loc. cit. num. 377, seq. observatio Declarationis Decreti de prohibita absolutione a casibus reservatis inculcatur. Habet enim hoc modo: « Illustrissime et Reverendissime Domine. Accipiet Illustriss. amplitudo vestra una cum hisce literis exemplum declarationis quam Sacr. Congregat. S. R. E. Cardinalium negotiis, et consultationibus Episcoporum, et regularium præposita de expresso Sanctissimi Domini Nostri mandato nuper edidit super decreto de prohibita absolutione a casibus reservatis die 9 Januarii 1601 promulgato, quod in suis Diocesisbus Ostiensi et Neapolitana publicandum, ac studiose observandum diligenter curabit. Cum autem locorum Ordinarii magna ex parte indicem, seu notam singulorum casuum a se reservatorum huc miserint, compertum est in hoc genere varie quid a variis admisum fuisse, quod aliqua emendatione indigeret; quosdam nimirum quædam reservasse

quæ jam Apostolica Sedes sibi reservarat; alios alia, quæ minime expediebat; nonnullos vero in ea re modum excessisse, ut nullum fere superesset peccatum, quod non sibi vindicarent: indifferens illa servandi ratio, quæ (ut necesse erat) res plerasque levis momenti, et alioquin Conc. Trident. aliorumque Sacrorum Canonum sententiæ parum congruentes complectebatur. Verum quia nondum satis hic explorata erat ejuisque loci conditio, ac necessitas, non potuit unicuique reservationum hujusmodi singillatim modus, ac temperamentum, quod res posebat adhiberi. Nec sane debuit una, eademque regula omnibus Ecclesiis præscribi, quandoquidem alia alibi magis convenire certum est, et fieri vix potest, ut omnia omnibus in locis æque probentur, et prosint. Quæ cum ita sint, visum est eidem Sac. Congregationi præter illam declarationem, privatas quoque literas ad singulos Ordinarios mittere, quibus moneant, ut simul, ac eas acceperint, omnes casus sibi jam olim reservatos, adhibitis aliquibus pietate, et doctrina præstantibus viris de integro discutiant, diligenterque examinent, et ad ipsius decreti jam declarati normam accommodent, eorum multitudinem sic resecantes, ut ad quam paucissimos, eosque maxime necessarios redigantur iidem casus, unde salutaris ille sequatur effectus, cujus causa hæc reservandi atrociores quosdam casus Episcopis in sua cuique Diocesi tributa est auctoritas.

« Præcipue vero hæc monenda censet Sacra Congregatio, ut videant ipsi ordinarii, ne illos casus promiscue reservent, quibus annexa est excommunicatio major a jure imposita, cujus absolutio nemini reservata sit, nisi forte propter frequentiam, scandalum, aut aliam necessariam causam, aliqui hujusmodi casus reservandi viderentur; neque casus, in quibus absolutio, nisi cum restitutione, vel executione eorum, ad quæ pœnitentes tenentur, non confertur; neque illos, qui etiamsi mortale peccatum inducant, circa res tamen parvi momenti versantur, et frequenter inter idiotas evenire solent, uti damni dati, et similia. In peccatis etiam carnalibus reservandis multa utantur circumspectione propter periculum scandalorum, in iis maxime personis, in quas ob accessum ad Confessarios extraordinarios, vel frequentem reditum ad ordinarios suspitionis aliquid capi possit. Postremo eam potissimum ineant ac sequantur rationem, quæ consideratis diligenter ejusque Provinciæ, ac populorum moribus, natura, ac propensione, magis in Domino expedire videbitur. Postquam autem ab iis peracta descriptaque fuerit hæc moderatio, unusquisque eam primo quoque tempore ad me perferendam curet, addita insuper causa, quæ ejusque casus reservationem potissimum suaserit. Hoc enim a S. D. N. deliberatum est, ut postmodum singulæ hujusmodi reservationes distinctius examinentur, quo perfecte tandem, adjutrice Dei gratia, opportunum iis incommodis remedium adhibeatur. Interim de